

BIJ EEN PLECHTIGE OPENING OF...

De noodzakelijkheid van coöperatieve samenwerking in de visserij

Op het ogenblik dat deze regels zullen verschijnen, zal de minister van Verkeerswezen en het Zeewezen, voor het eerst in België overgaan tot de plechtige opening van Reders Coöperatieve, werkhuizen voor plaatsing en herstel van motoren, elektrische apparaten en reddingvloten in de visserij, welke een nieuwe afdeling wordt van de machtig geworden aankoopcoöperatieve S.C.A.P., welke daarmee bewijst het doel waarvoor zij in 1948 werd gesticht, verder te willen nastreven en verwezenlijken ten bate van de reders-vissers van de Belgische Kust.

Weliswaar werden in het verleden reeds dikwijls schuchtere pogingen aangewend om in coöperatief verband de algemene onkosten in de visserij te drukken, maar buiten de coöperatieve instellingen DOOR en VOOR enkele grote rederijen vóór de oorlog tot stand gebracht, kan niet gezegd, dat op dat gebied reeds veel bereikt werd.

Inderdaad het bleef vóór de oorlog, toen de garnaalvissers hun garnaal in coöperatief verband wilden verkopen, bij een schuchtere poging welke na een paar jaar falikant uitviel. Hetzelfde gold voor de „Coöperatieve voor Vissersvolk”, welke tijdens de oorlog in zeer moeilijke ogenblikken ontstond en welke na de oorlog te niet ging omdat deze tijdens de oorlog tot stand was gekomen onder de kustvissers zelf en het hen onmiddellijk daarna aan behoorlijke leiding ontbrak. Anderzijds werkt links en rechts nog wel de coöperatieve gedachte en schijnt elkeen er van in de visserij wel bewust te zijn, maar het blijft bij schuchtere pogingen of bij groepjes van links of rechts al naar gelang de sympathie of antipathie welke men voor de leidende figuren heeft of al naar gelang men bij de ene of andere konkurrent een djob wordt toebedeeld of verwacht. En vooral de antipathie wordt bestendig door bepaalde belanghebbenden op de ene of andere wijze aangewakkerd omdat het eigenbelang voor die mensen veel groter schijnt te zijn, dan een massale groepering der krachten om de visserij naar meer moderne en groter vooruitgang te helpen.

Op het huidig ogenblik bestaan er in ons land drie onderlinge verzekeringen voor vissersvaartuigen, waarvan Hulp in Nood 65 t.h. der verzekerden groepeerd. Deze verzekeringen hebben nochtans dezelfde doelstellingen maar ze trachten te verenigen, is tot op heden vruchteloos gebleken, omdat sommigen er belang bij schijnen te hebben ze gescheiden te houden.

Wie zegt ons nochtans dat één coöperatieve verzekering, niet veel machtiger zou zijn, dan drie nu.

Hetzelfde geldt voor de visafslag, waar te Oostende er één coöperatieve en één private zaak is, terwijl te Zeebrugge NIET-reders de koppen bij mekaar staken om EEN afslag te vormen. Ook hier zou samen zeer veel kunnen bereikt worden, maar pogingen in die zin bleven tot op heden zonder gevolg.

En voor het herstelbedrijf, is er buiten de zo pas gestichte afdeling der vissers-coöperatieve S.C.A.P. slechts één zaak welke nochtans alleen voor een door grote rederijen gesticht en bestuurd werd.

Weliswaar mag men er herstellen, maar op het einde van het jaar gaat het overschot alleen naar de stichters-beheerders, als er... overschot is. Als men dan overziet hoever onze rederijen het na de oorlog reeds gebracht hebben, dan is er geen reden om fier te zijn. De ene grote rederij na de andere verdween en nog staan er op het punt te verdwijnen, om onze visserij in het kader van de toekomstige Europese Economische Gemeenschap straks een secundaire rol te zien vervullen.

Schuchtere pogingen als een opvangregeling, welke voorlopig redding bracht, zijn niet voldoende, zo de reders van klein tot groot zelf niet vlug gaan beseffen, dat het hoog tijd wordt, dat er wat anders te doen is, dan mekaar te bekijken als kat en hond en alleen aan ons eigen „REDERIJTJE” te denken.

Overal rondom ons, is men duchtig vooruitgegaan. Het is voldoende de Duitse visserij, welke nochtans na de oorlog praktisch vernietigd was, te gaan bekijken, om niet te moeten erkennen, dat wij zijn blijven stilstaan. Onze rederijen zijn te familiaal, te konservatief en te klein opgevat. Er is nochtans in het huidig Europa geen plaats meer voor individualisme. Het is hoogstnodig, dat we beginnen te begrijpen, dat alleen gegroepeerd en in coöperatief verband werken, de toekomst kan verzekerd worden.

Er zijn al zo weinig goede krachten. Er zijn reeds zo weinig rederijen goed technisch ingericht. De helft van onze vloot is nog verouderd en moet verdwijnen om plaats te maken voor de vloot van de gemeenschap van reders, waar elk zijn plaats, elk zijn rol en elk het gezamenlijk doel dient na te streven om tenslotte er toe te komen, onze visserij niet te zien ontvolken, maar ze aantrekkelijk te maken voor de zeeman, voor de visser. Het ogenblik is gekomen om niet alleen aan zichzelf te denken en de wijze waarop men zich alleen nog kan verrijken met de arbeid van anderen die weliswaar op procent varen en geen kapitaalrisicos hebben, maar wier medewerking en medeleven met het kapitaal dat ze helpen beheren, noodzakelijk is en in de mate dat de uitbating het toelaat, beloofd te worden. Waar er leiders zijn aan wal, zijn er ook op zee, die het visje aanbrenge.

In Frankrijk en in Duitsland heeft men dat begrepen en is men op goede weg, daarin gesteund door de Staat. Daarom is het, dat we ons coöperatief eerst zelf sterk moeten maken. We moeten de Hogere Overheid bewijzen dat door onze innerlijke inrichting, wij begrepen hebben waarom het economisch gaat. Het gaat niet op kapitalen te besturen, leningen aan te gaan, zonder beter overleg. We moeten doen begrijpen, dat wij in de Europese Economische Gemeenschap onze plaats waardig zijn. Zo we dit kunnen en dat is zo, dan zullen we des te gemakkelijker op de Staat kunnen beroep doen voor de moeilijke problemen die ons nog op visserijgebied te wachten staan. We beschikken over een proefstation, over een C.T.W.O.Z. Wat moeten we meer verlangen ?

Het is in die geest en met die gedachten beziel, dat we sedert jaren streven voor het gemeenschappelijk ideaal : coöperatieve samenwerking in de visserijgemeenschap. Dat we tot op heden, weinig of liever niet genoeg begrepen werden, is te betreuren ! Toch komt er meer geloof in wat we gezamenlijk moeten kunnen verwezenlijken. Dat we, in samenwerking met reders en vissers van goede wil, onze taak tot het einde zullen voortzetten is, wat we hebben willen aantonen door het oprichten van deze nieuwe afdelingen der Coöperatieve S.C.A.P., welke het bewijs moet leveren dat alleen de coöperatieve werking ons moet toelaten te bestaan. We hopen dat men eens zal begrijpen dat dit het welbegrepen eigenbelang is, zoals de reders van Breskens hun coöperatieve vereniging noemen en dat dit zal leiden tot krachtdadige en onvoorwaardelijke samenwerking onder alle reders tot welke gedachten zij ook behoren omdat daarin EN DAARIN ALLEEN, de redding en de vooruitgang ligt van ons visserijbedrijf.

P. VANDENBERGHE